

slag, er der ikke saa saa Grunde, som have stødt sammen og i Forening bevæget mig til at gaa den Vej. Jeg kan fuldt ud underkrive den første Del af det ærede Medlem fra Faaborgs (K. Jensen) Foredrag. Som Stillingen har været her i Tinget i den senere Tid, har der jo i Forhandlingen gaaet, som han sagde, en Understrøm af gensidig Mistænkeliggørelse, saa jeg synes, at Forudsætningerne for overhovedet at kunne forhandle gode og gavnlige Samfundsreformer ere ikke saa ganske til Stede. Jeg vil altsaa tillade mig, for saa vidt den ærede Formand vil tilstede det, at fremhæve saadanne politiske Grunde, som jeg tror kunne være Hovedbaarsag til at gaa til dette Skridt: altsaa stemme for at standse denne Sag indtil videre. Det er ikke som Modstander af Loven i og for sig, at jeg foreslaar dette; men fordi jeg tror, at Stillingen i det hele og store burde være saaledes, at Oppositionen samlet og enig maatte virke til at faa det mest mulige ud af saadanne Sager overfor, jeg tør vel sige, vore fælles Modstandere paa den anden Side, Regeringspartiet. Det er nemlig ikke til Stede for Tiden. Man søger ved alle mulige Fortolkninger af, hvad der er sagt, at komme hinanden tillivs. Jeg kan ikke andet end fremhæve dette. Det sete afhænger jo af Dine, hvormed det ses, og hvor opmærksom Sagttaget jeg end har været, kan jeg ikke se andet, end at der er betydelige Fejl paa begge Sider. Det ærede Medlem fra Faaborg ønskede jo lige saa vel som jeg, at Sagen bliver standset, og han sagde udtrykkelig, at han ønskede, at den stansedes netop nu. Saa som han navnlig ind paa at beskyldte dem, som han mener ere hans Modstandere, for at komme med en hel Del Mistænkeliggørelser. Det har han nogen Ret i; men han glemmer dette, at der ogsaa kan findes nogen Skyld hos dem, han regner for sine Venner, navnlig tror jeg, at der paa den Side findes nogen Overdrivelse. Det er saaledes, at naar et æret Medlem eller flere kommer med en Tanke, udtrykt i et Lovforslag, er man tilbøjelig til at se med lidt for milde eller i alt Fald for lidt kritiske Øjne paa det.

Hvis det maa være mig tilladt, vilde jeg dvæle lidt ved selve Lovforslaget om Ombytningen af Sukkerfatten med Ølsfatten.

Formanden (Høgshøj): Jeg maa erindre om, at det ikke er selve Lovforslaget, men kun Dagsordenen, som foreligger til Forhandling.

L. Larsen: Jeg vil kun sige derom, at dette Lovforslag godt kan siges at være

til Gavn for visse Samfundsklasser, det tvivler jeg ikke om. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem for Julebjergskredsen (H. Hansen) forleden havde fuldstændig Ret i, at med Hensyn til Gaardmandsbefolkningen paa Landet vil det blive saaledes, at hvad der vindes paa det ene, tabes paa det andet, saa jeg tror ikke, at det vilde have saa overordentlig stor Betydning. Derimod tror jeg nok, at Smaafolk paa Landet vilde have nogen Fordel af denne Lov, og det er den Fordel, som jeg tror, der overhovedet kan siges at være ved dette Lovforslag, men derimod vil Befolkningen i Byerne ikke just kunne siges at have denne Fordel. Selv om der ikke kunde siges at være noget Tab for dem, kunde der dog ikke være nogen stor Fordel, saa i det hele indser jeg ikke, at det kunde være til Skade for nogen, om denne Sag udsattes lidt. Den staar i Forbindelse med saa mange andre saadanne Sager, som have svævet i det blaa, indtil de i Aar ere komne os nærmere ind paa Livet.

Medens det kun er en enkelt Side af vor Samfundsudvikling, som dette Lovforslag søger at forbedre lidt, er der en anden Side af vor Samfundsudvikling, hvor der ligger en større Samfundsopgave, og det er kommet frem i det Forslag, der er stillet som Vædringsforslag. Jeg mener dermed den store Sag om Alderdomsforsørgelse i Vædringsforslaget under Nr. 8. Det er nemlig saa — jeg var ogsaa i den Henseende enig med det ærede Medlem fra Faaborg (K. Jensen) — at jeg ikke kunde forstaa, at denne Sag overhovedet var knyttet til det foreliggende Forslag. Thi saadan, som det nu er, skal man enten stemme imod dette Alderdomsforsørgelsesforslag, eller ogsaa skal man stemme for det, og dernæst kan jeg ikke indse, at det paa nogen som helst Maade kan blive til Lov sammen med selve Forslaget; det indser jeg godt.

Det forekommer mig altsaa, at som disse 2 Forslag ere knyttede sammen, vil der være den bedste Lejlighed til nu at standse Sagen med en Dagsorden, og derved kunde denne Sag om Sukkerfattens Ombytning med Ølsfatten hvile med Fred og Ro i denne Samling, saa kunde der tages fat paa selve Alderdomsforsørgelsen, og ved at forandre den i Retning af de Arav, som kunne gøres gældende fra alle Sider, maatte det kunne lykkes at faa den frem i en saadan Stilling og Skikkelse, at den kunde blive til Lov en Gang. Thi deri er jeg enig med de foregaaende Talere, at det absolut vil paatrænge sig i den nærmeste Tid, at denne Tanke om Alderdomsforsørgelsen vil komme frem